

ad 6. Dette Spørgsmaal bortfalder formentlig efter Svaret ad 1.

ad 7. Nej, ikke efter den *bestaaende* Lovgivning; men Hensigten med Spørgsmaalet er formentlig den at faa oplyst, om det *ved en ny Lovbestemmelse* maatte kunne fastsættes, at det omhandlede Tilsyn i visse Tilfælde kan overdrages til en Provst. For en saadan Lovbestemmelse ses der intet at være til Hinder, idet den formentlig *ikke* vilde stride imod Folkekirkens Karakter af „evangelisk-luthersk“ og altsaa heller ikke imod Grundlovens § 3.

ad 8. Spørgsmaalet maa naturligvis i sin Almindelighed besvares benægtende. Men formentlig er det stillet med særligt Henblik paa Udøvelsen af Biskoppernes Kollatsret. Problemet er formentlig dette, om en Biskop kan nægte at give Kollats til en i øvrigt lovligt udnævnt eller stadfæstet Præst. Dette Spørgsmaals Besvarelse er formentlig juridisk *tvivlsom*.

Den traditionelle Opfattelse er formentlig den, at Regelen i Danske Lov 2—3—3 indfører en „kirkelig Kontrol“ med de af den verdslige Myndighed foretagne Udnævnelser til Præsteembeder, idet der som Garanti for disse Udnævnelser *kirkelige* Tilbørighed gives vedkommende Biskop Adgang til at udøve et Skøn i saa Henseende, saaledes at Udnævnelsernes Ikrafttræden (den paagældendes Overtagelse af Embedet) gøres afhængig af, at Biskoppen „sætter sit Segl“ herpaa. Men saa maa Biskoppen ogsaa, naar Udnævnelserne findes kirkelig utilbørlig, kunne *nægte* Kollats.

Med denne Opfattelse stemmer det unægtelig godt, at man i 1917, da Biskoppen over Lolland-Falsters Stift havde nægtet at give Kollats (med den deri liggende kirkelige Garanti) til den til Vaalse Sognekald udnævnte Sognepræst Arboe-Rasmussen, maatte gribe til den Udvej at gennemføre en særlig Lov (af 9. Marts 1917), hvorved Kirkeministeren bemyndiges til at bestemme, at denne Sognepræst indsattes uden Kollats og indtil videre unddroges ethvert bispeligt Tilsyn, idet han stilledes umiddelbart under Kirkeministerens Tilsyn.

Paa den anden Side findes der i den fornævnte Højesteretsdom af 20. Juni 1862 — der ganske vist umiddelbart drejer sig om Afgørelsen af et helt andet Spørgsmaal — en indskudt Bemærkning om, at „Kollats'en i og for sig er en Bevidnelse af, at ethvert anordningsmæssigt Hensyn er taget ved Beskikkelsen, saa at altsaa Kollats'en, naar saadant er Tilfældet, *ikke kan nægtes*.“

Hvor megen Vægt der kan tillægges denne Indskudsbemærkning, er jo nok noget tvivlsomt. Den Sag, som paakendtes ved den herommeldte Højesteretsdom, drejede sig derhos om Kollats til en *Lærer*; det er maaske ikke helt sikkert, at Højesteret nu — nogle og firsindstyve Aar efter — vilde drage Konsekvensen af denne Bemærkning med Hensyn til *Præster*, for saa vidt det maatte dreje sig om at tvinge en Biskop til imod sin Overbevisning at give Kollats til en kvindelig Præst og dermed overtage den kirkelige Garanti for Tilbørigheden af en saadan kvindelig Præsts Udnævnelse.